AZ ELVARÁZSOLT KASTÉLY SZELLEME

Történt egyszer, hogy egy vándor iparos legény érkezett késő este Amberg városába. Már nagyon fáradt volt. Szállást keresve bekopogott egy fogadóba.

- Adj' Isten, szép jó estét, fogadós uram! Szállást keresek éjszakára.

- Adjon Isten neked is, te vándorlegény! Nem tudok szállást adni, mert amint látod, tele van a fogadó. A király a mennyegzőjét üli, csordultig van a város a vendégekkel. Talán a szomszéd fogadóban akad még egy hely, menj, kérdezd meg!

A vándorlegény köszönte a fogadós jóakaratját, tovább ment, és bekopogott a szomszédos fogadó hatalmas tölgyfaajtaján. Nagy sokára előkerült a fogadós. A vándorlegény őt is köszöntötte illendőképpen, és mondta, hogy mi járatban van.

- Haj, talán te vagy az egyetlen, aki nem tudja, hogy egyetlen szabad sut sincs a városban, ahol a szegény vándor álomra hajthatná a fejét? De ne búsulj, van egy szép nagy kerek erdő a városon kívül. Annak az erdőnek a közepén áll egy elhagyatott kastély, ott meghúzhatod magad éjszakára, ha nem félsz.

- Nem félek én semmitől, fogadós uram. - válaszolta a legény.
- Akkor hát indulj, látom, nagyon fáradt vagy. A kastélyban mindent megtalálsz, amire csak szükséged van.

A vándorlegény hamar útnak indult. Mire az erdőhöz ért, már teljesen besötétedett, még a hold sem világított a fák között. Azt sem tudta, hova lép, a gallyak ropogtak a talpa alatt. Már azt hitte, a kastély nem is létezik, a fogadós csak kitalálta, hogy megszabaduljon tőle, amikor egy tisztáshoz ért. A Hold kibukkant a felhők mögül, és a fénye bevilágította az elhagyatott kastély épületét. A látvány hátborzongató volt, de a legény nem törődött vele, éhes ist volt, fáradt is volt, belépett a kastély kapuján. Az ajtó csikorogva kinyílt, és láss csodát, a falakon a fáklyatartókban égtek a gyertyák. A legény a konyhába ment, ahol már pattogott a tűz. Talált lisztet, tojást, zsírt, meg egy nagyobb serpenyőt. Nekiállt, hogy összeüssön magának valami harapnivalót. Leült egy kis sámlira, és magában énekelgetett. Ahogy ott sütögeti a vacsoráját, egyszer csak hangot hall a kémény felől:
- Jaj, jaj nekem, mindjárt lepottyanok!
- Hát csak pottyanj, de nehogy a serpenyőbe ess! - válaszolt a vándorlegény.
Erre nyomban lepottyant a kéményből egy kar, és egy láb. A legény megfogta a lábat és a kart,

és félretette. Tovább főzött és énekelt. Aztán megint hallotta a hangot:
- Jaj, jaj, mindjárt lepottyanok! - és csakugyan le is esett a kéményből még egy láb és egy kar.
A legény ezeket is félretette. Kisvártatva újra hallotta a hangot:
- Jaj, leesek, leesek!
De erre a legény már lehúzta a tűzről az edényt, mert attól félt, hogy most már beleesik az egész ember is a serpenyőbe. A kéményből nagy zaj és robaj hallatszott, úgy tűnt, hogy mindjárt leomlik az egész kémény. A legény tisztes távolságból figyelte, ahogy egy apró, szürke alak kúszik elő a kéményből. Nem ijedt meg tőle, barátságosan köszöntötte.
- Gyere csak közelebb, éppen készen vagyok a vacsorával. Jobb ízű a falat, ha többen is eszik.
A kis szürke ember elfogadta a szíves invitálást, jóízűen elfogyasztották a szerény vacsorát. Miután megvacsoráztak és jóllaktak, így szólt a kis ember a legényhez:
- Látom, helyén van a szíved, nem ijedtél meg tőlem és még az ételt is megosztottad velem. Sokan jártak erre, de mind megfutamodtak. Tudd meg, hogy engem elátkoztak, és addig kellett kísértenem a kastélyban, amíg csak egy bátor ember meg
nem szabadít a gonosz varázslattól. Ezért gazdagon megjutalmazlak. Jöjj velem!
A szürke kis ember végigvezette a vándorlegényt a kastélyon. Számtalan szebbnél szebb termen és szobán haladtak át, végül egy boltíves pincéhez értek. A pince sötét volt. Középen volt egy láda. A láda tetején egy fekete kutya ült. A kutya szemei vörösen izzottak. A kis szürke ember intett a kezével, a kutya erre szörnyű hangon felvonyított és eltűnt. A láda teteje felpattant. Telis tele volt arannyal és ezüsttel.

- Markolj bele bátran, tömd meg a zsebeidet, te vándorlegény! - biztatta a kis ember a bátor legényt. - Annyi kincset vihetsz magaddal, amennyit csak akarsz!
A vándorlegény nem kérette magát, teletömte a zsebeit, meg a zsákját is. Mire kész lett, a kis ember eltűnt. Másnap jókor reggel a fogadós kopogott a kastély ajtaján.

- Örülök, hogy életben találllak! Nem tudtam aludni az éjjel, olyan lelkifurdalásom volt, mert eddig mindenki, akit ide küldtem, nyomtalanul eltűnt. Te hogy menekültél meg?

A vándorlegény rendre elbeszélte, hogy mi történt vele a kastélyban, megmutatta a fogadósnak a sok aranyat, amit a kis szürke embertől kapott. A fogadós erre ezt mondta:

- Örülök a szerencsédnek, megérdemled a gazdagságot, ez a jutalmad a bátor szívedért!
A vándorlegény ezután hazatért és boldogan élt, amíg meg nem halt.

(Lejegyezte: Bauer Anna, egy ambergi pénztáros özvegye, 1900.)

